KATIE MARSHOVÁ

Pro čtenářky Jojo Moyesové

—

Silný příběh o tom, co je skutečně důležité

Je načase přestat přežívat...

stejně je život krásný

... a začít doopravdy žít.

Mladá fronta

Stejně je život krásný

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Katie Marshová

Stejně je život krásný – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

here in my favourite chair
ks. That I haven't waited t

KATIE MARSHOVÁ

stejně je život krásný

Mladá fronta

Přeložila Helena Hartlová

THIS BEAUTIFUL LIFE
Copyright © Katie Marsh 2017
First published in Great Britain in 2017 by Hodder & Stoughton,
an Hachette UK company
Translation © Helena Hartlová, 2019
Cover design Hachette UK

ISBN 978-80-204-4713-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-5397-6 (ePub)
ISBN 978-80-204-5399-0 (Mobi)
ISBN 978-80-204-5398-3 (PDF)

— Melovi, Chrisovi, Kate a všem, kdo je měli rádi —

2. září 2014

Kluci moji,
tak už je to jasné. Sanitka svištící na ARO. Bolest, která mě řezala vedví. Drkotání zubů v titěrném nemocničním župánku, zatímco mi prohlíželi partie, které jinak z dobrého důvodu zůstávají skryté. A minulý týden, pod hodinami, které jako by pořád ukazovaly pět hodin ráno, vynesla doktorka verdikt.

Rakovina.

Takže zítra nejspíš v té hospodě kousek od práce neoslavím narozeniny teplým bílým vínem nebo něčím na ten způsob. Místo toho budu ležet rozplácnutá na zádech pod ostrými nemocničními světly, zatímco mi budou odstraňovat malé části lymfatických uzlin a velkou část tlustého střeva. Oslava, jak má být, lidičky. Zajímalo by mě, jakou muziku si bude doktorka při práci pouštět. Modlím se k bohu, aby to nebyla Enya. Vím, že budu pod anestezií, stejně ale přísahám, že vstanu a dostanou ode mě pořádnou nakládačku.

Před třemi týdny jsem si lámala hlavu, jestli se zítra ještě nacpu do těch stříbrných šatů. Teď je jasné, že toho potěšení bude svět ušetřen, protože mám zkrátka rakovinu. Nemůžu se pořád přinutit těmhle slovům uvěřit, ani když je teď vidím napsaná. Byla jsem si tak jistá, že mi nic není – namlouvala jsem si, že na záchod běhám kvůli své celoživotní závislosti na pikantních omáčkách, a úporné bolesti břicha a strašnou únavu, které mě zaháněly do postele před osmou večer, jsem svalovala na tátovo pochybné domácí pivo.

Sedím teď ve svém oblíbeném křesle a modlím se za zázrak. Za to, že jsem to neodkládala příliš dlouho. Že se to nerozlezlo. Že dostanu druhou šanci. Chci víc času s vámi, Sebe a Johne. Kluci moji. Nevzdávám to, budu bojovat, abych zůstala naživu. Tohle vám každopádně píšu a ukládám pro vás pro všechny případy – pro případ, že můj příběh právě končí.

Povědět o tom vám dvěma bylo ze všeho nejtěžší. Chtěla jsem vás chránit, a místo toho jsem vás musela zatáhnout s sebou do toho, co přijde, ať to bude cokoli. Už jenom psát o tom je strašně těžké. Řekli byste, že zrovna mně nemůže hledání slov dělat velký problém. Pokaždé mě prosíte, ať zmlknu, a já vás nikdy neposlechnu. Překypuju slovy. Co na srdci, to na jazyku. Mluvím při televizi i ráno při snídani, když se přede mnou snažíte schovat za krabicemi cereálií.

Teď ovšem vůbec netuším, co říct. Potřebuju vám předat slova, kterých byste si mohli vážit. Slova, která si ponesete životem.

Pokud vás teď budu muset opustit, strašně moc věcí mi bude chybět. Jistě to nebude třeba ta obrovská prasklina na stropě v koupelně nebo moje předstíraná schopnost žehlit. Ale vy dva – vaše náklonnost a smích. Zbožňuju, Johne, jak si povídáš s autem, když si myslíš, že tě nikdo neslyší, a jak z pytlíku chipsů a letitého trnkového džinu dokážeš vykouzlit večírek. Miluju dotek tvé tváře na mojí, tvou laskavost, tvoje neskutečně složité vaření i to, jak se pokaždé tváříš, že se ti hrozně líbí kapela, které jsem zrovna propadla.

Sebe, náš nádherný synku. Vím, že moje výkřiky jsou přinejlepším nahodilé, stejně ale strašně ráda jednou týdně vyřvávám tvoje jméno, když sprintuješ po fotbalovém hřišti, zatímco já třímám v ruce termosku s kafem a nevyhnutelný déšť mi rozmazává řasenku. Děkuju ti, že se ke mně vždycky hlásíš, přestože na mě všichni tátové civí, jako bych patřila do blázince. Už jsi tak vysoký, že mě dokážeš zvednout a taky poklepat po hlavě (to mi jde HROZNĚ na nervy), když se ale na tebe teď dívám, vidím toho kluka, co se nechtěl odlepit od branky, protože si přál, abych šla do školky s ním. Nechci tě opustit. Nechci tě nechat ve štychu. Je ti šestnáct, jsi silný a já vím, že teď zrovna trávíš víc času se svým telefonem než se mnou, stejně ale nemůžu snést představu, že budeš dospívat beze mě. Že tu nebudu, až budeš potřebovat objetí, úsměv nebo ujištění, jak jsi zatraceně skvělý.

A pak jsou tu všechny ty senzační věci, které tě čekají. Nechci z nich přijít ani o jedinou minutu. Chci vidět, jak se budeš tvářit, až k tobě půjde uličkou v kostele tvoje nevěsta. Chci znát tvé děti – které budou zábavné a do všeho se pohrnou, se zatraceně dobrou fotbalovou levačkou, přesně jako ty. Chci jásat nad tvými známkami ze zkoušek a dělat, že nebrečím, až si sbalíš svoje milované kopačky do batohu a vydáš se vstříc dobrodružstvím.

Vím, že se oba kvůli mé rakovině zlobíte. Bůh ví, že já taky. Lidi mi pořád říkají, jak jsem statečná, pravda je ale taková, že jsem pořádně naštvaná. Pořád se ptám, proč se to děje zrovna mně – a říkám si, jestli je to odplata za ty roky podvádění při hospodských kvízech a lhaní o tom, že jsem sama upekla sušenky, které jsem přinesla do školy na dobročinný prodej. Všechno se to děje moc brzo a moc rychle. Jak tu tak ale sedím a poslouchám Boba Dylana ponořeného do melancholického blues, vkládám do vás dvou velkou důvěru. Vím, jak moc toho dokážete i beze mě, pokud se ukáže, že přišel můj čas.

Johne, můžeš se konečně vydat na kole kolem Britských ostrovů, jak plánuješ, co se známe. Sebe, rozhodně MŮŽEŠ chodit s Chloë Grace Moretzovou

(mimochodem, máš dobrý vkus) a stát se chirurgem, jak sis usmyslel ve svých deseti po jednom z dílů Pohotovosti. *Až nastane den, kdy tu zůstane jen tohle křeslo a já budu pryč, vytáhni z police cédéčko, co jsem dala do stříbrného rámečku. Já vím, Sebe, že tyhle placky dneska už nikdo neposlouchá, ale měj se mnou strpení. Na obaly cédéček se dá psát a přesně to jsem udělala. Je to můj seznam pro přežití – plný muziky, která mi připomíná lidi, pro něž chci žít, a život, který nechci opustit.*

Takže, Johne, vypni Radio 5 Live – slibuju, že ti kvůli tomu nepřestane tlouct srdce. A Sebe, vím, že některé z těch písniček jsou, proč si to nepřiznat, vážně staré, ale měj se mnou strpení, jsou tam nahrané z dobrého důvodu. Budou se mnou každý den, stanou se zvukovou stopou následujících týdnů a měsíců. Dnů, kdy zamířím do zadního traktu nemocnice, kolem popelnic a personálu ignorujícího cedule „Zákaz kouření", do světa dezinfekce, chemoterapie a doktorů se soucitným výrazem, kterého už jsem se naučila děsit.

Až budeš poslouchat skupiny jako Queen a Lemonheads a album Black Beauty, při kterém vidím Černého krasavce uhánějícího se vztyčenou hlavou domů, mysli na mé světlé chvilky. Prosím. Na okamžiky, kdy se mi povedlo říct to, co jsem říct měla, nebo ti uvařit něco k jídlu, aniž bych zašpinila úplně všechno nádobí. Na chvíle, kdy jsem vás oba přiměla k hysterickému smíchu, když jsem s nataženým krkem tancovala na „Walk Like an Egyptian". S tebou v náručí. A pozor – aby to nebylo tak hollywoodské –, vzpomeň i na to ostatní. Jak jsem na tebe křičela, ať toho krocana rychle sebereš, když jsem ho tehdy o Vánocích upustila do špíny u odpadkového koše těsně předtím, než měli všichni přijít. Jak se kvůli mně už zase zpozdil odjezd na rodinný výlet, protože jsem zaboha nemohla najít klíče. Jak jsem nás v Calais navigovala pořád dokolečka, až jsme skončili zase u terminálu trajektu, odkud jsme vyjeli, navíc v době, kdy měla začínat oslava máminých šedesátin.

Ať už na mě budeš myslet jakkoli, buď si prosím jistý, že já budu myslet na tebe. Vždycky tě budu moc a moc milovat. A budu tě radostně povzbuzovat po celé tvé cestě, bez ohledu na to, co si pro tebe budoucnost přichystala.

Prožila jsem víc než polovinu svého života, než jsem vás dva potkala, a z celého srdce doufám, že mnoho dalších let mě ještě čeká. Doufám v to kvůli vám. Všechno, vždycky kvůli vám dvěma. To není statečnost – je to čiré sobectví. Nechci přijít o jedinou minutu.

Mám vás moc ráda.
Líbám vás
Abi/máma

ZÁŘÍ

„Don't Stop Me Now" od Queen

Tahle je pro tebe, Johne, jako vzpomínka na opojnou romantiku svatby Noaha s Jenny v té upravené kůlně v polích poblíž Avebury. Pach hnoje. Drobný požár od cigarety v balíku slámy. Cider, který se dal žvýkat. Já byla netypicky střízlivá, což bylo moc dobře, protože už ve mně bez mého vědomí a navzdory mým neochotným vaječníkům rostl Seb – náš maličký polycystický zázrak. Tahle písnička (a pět piv) tě zvedla na parket a já zjistila, že když si svlékneš sako a kravatu, dokážeš se skutečně HÝBAT. A potom jsi klesl na kolena, sklouzl přes půl parketu a s rozpaženýma rukama ses zastavil u mých nohou. Úchvatný úsměv. Shlédla jsem k tobě a věděla, že je to dané. Získal jsi moje srdce. Alespoň že sis ty kalhoty nezničil zbytečně.

Abi

„Takže to máš potvrzené? Jsi z toho venku?“

Abi se přiměla přestat si vybavovat výraz v Johnově obličeji z minulé noci a oplatila Lesley úsměv. „Ano.“ Hrála si se snubním prstenem na ruce. Byl jí teď tak velký, že si ho bude muset nechat zmenšit. „Je to pravda. Mám potvrzené, že jsem v remisi.“ Ta slova jí nezněla skutečně. Ještě ne. Ještě teď cítí svůj zběsilý tlukot srdce, když s Johnem čekali na doktorčin verdikt. Mělký dech, když je zavolali do stejné ordinace, kde se před dvanácti měsíci její svět se zavřeštěním proměnil ve zlý sen.

Lesley se široce usmála. „To je zatraceně senzační. Já věděla, že to dokážeš.“

„Vážně?“ Abi sama tomu pořád nějak nemohla uvěřit. Každého čtvrt roku bude chodit na krevní testy, tým z oddělení rakoviny tlustého střeva snad ale neuvidí až do kontroly za rok touhle dobou.

„Ano.“ Z kamarádčina obličeje vyzařovala jistota, kterou už Abi málem zapomněla. „Co si takhle dneska večer na oslavu trochu zatancovat? Bývala jsi k nezastavení, když v tom klubu kousek od našeho bytu v Bayswateru hráli „Ice Ice Baby“.

Abi kdysi bývala spoustu věcí. „Nejsem si jistá, že to zvládnu. Taneční boty jsem neměla na nohou pořádně dlouho.“

„Tak ne.“ Lesley se na chvilku zamyslela. „Co teda něco pěknýho si pustit a přidat se na imaginární kytaru?“ Vysvobodila si tmavé vlasy z ohonu rozumné účetní a načechrala si je kolem obličeje. Štípla se do tváří kvůli lepší barvě a oči jí hrály rošťáctvím. „Pustím pak nějaký Oasis. Ty tě vždycky rozparádí.“

„Jen když nikdo nepustí tu věc o přežití, ‚I Will Survive‘,“ zavrtěla Abi hlavou. „Myslím, že tý už jsem se naposlouchala na několik životů.“

Zvedla oči k bříze, která vévodila zahradě vzadu za hospodou, a obdivovala jasně růžové a modré pentle navázané do větví. „Ta výzdoba se mi moc líbí.“

„Jo.“ Lesley vytáhla zrcátko a přejela si pusu rtěnkou. „Mysleli jsme si, že by se ti to mohlo líbit – při tvý svatbě se člověk skoro nemohl pohnout, aby se nepřiškrtil. Tvoje máma kvůli tomu nutila tvýho tátu šplhat po výškách skoro celý odpoledne.“

„Chudák táta.“

„Nesmysl. Užíval si to. Dokonce se chtěl pustit do čištění okapů, naštěstí ho ale někdo zarazil dřív, než si ublížil. Ti dva taky vykoupili celý obchod s balonky.“ Lesley ukázala na pestrobarevnou změť šarlatové, žluté a stříbrné u zadního vchodu do hospody. „Na ničem jsme nešetřili, Abi. Oslavujeme přece tvoje uzdravení.“

Abi vzhlédla, skoro jako by očekávala, že oblohu ozáří vidlice blesku. Začala být pověrčivá a měla strach, že se rouhá. Kdykoli už si myslela, že se začíná uzdravovat, dočkala se nějakého nepříjemného překvapení. Pooperační infekce v jizvě, která ji uvěznila na oddělení. Horečka, která se vyšplhala tak vysoko, že potřebovala sanitku s modrým majáčkem na ARO a následně na JIP. Krevní sraženina, která jí způsobila otok, paže se jí nafoukla na dvojnásobek normální velikosti a neúprosně bolela nekonečné dny. Celé měsíce jí tělo odmítalo dovolit, aby začala věřit v zítřek. Teď přišel čas, aby se to změnilo.

Jen kdyby věděla jak.

Lesley upustila rtěnku zpátky do kabelky a vzala Abi do náručí. „Páni, ty jsi teď vážně jako nic.“

Abi se usmála do kamarádčina ramene. „Rakovinová dieta. Fakticky zabírá.“

„Pravda. Jen si představ, kolik jsi ušetřila za podvázání žaludku.“

Abi se nezasmála.

„Moc brzo na vtipy?“

Abi přikývla. „Jo. Bujarý vtípek na raka máš povolený, až to dotáhnu ke čtyřicítce, platí? To už bych si mohla připadat trochu za vodou.“

„Tak jo.“ Lesley ji objala ještě pevněji. Věděla ze všech nejlíp, jak neveselý byl tenhle poslední rok. Sama se sice zmítala v posledních křečích drsného rozvodu, stejně ale všechno prožívala s Abi. Od diagnózy přes operaci po šok probuzení s vývodem, o kterém doufala, že ho nikdy nebude potřebovat. Pak dál k chemoterapii a ještě dalším testům v místnostech bez oken, kde se reprodukované klasické hudbě nedařilo přehlušit neúnavný bzukot přístrojů. Kolonoskopie. Klystýry. Dočasné tetování kvůli ozařování. Jizvy na celý život.

Lesley se před ničím z toho nikdy neschovávala. Nikdy se nestalo, že by jí poslala povzbudivou esemesku a nic víc jako některé z Abiiných takzvaných kamarádek. Držela Abi za ruku, když ji vezli na operační sál. Vařila jí polévky. Nahrávala jí mix muziky a kombinovala přitom svou vlastní oblibu popíku, za kterou se nestyděla, s hudbou z televizních seriálů jejich dětství a vytrhávala Abi z chemoterapeutické sklíčenosti písničkami jako „Wombling Song" nebo veselými flétnami ve znělce seriálu *Rainbow*.

Abi byla své kamarádce do nepohody hrozně vděčná. Držely při sobě od první třídy na základce, kdy společnými silami zbavily sestry Hammondovy nadvlády nad hřištěm. Lesley měla v malíku všechny dětské prolézačky a brzy to naučila i Abi, přestože té se do toho nejdřív moc nechtělo. Lesley nikdy nic nevzdávala a tenhle poslední rok to potvrdil nade vši pochybnost.

Pustily se a Abi si s pocitem osvobození přitiskla ruku do místa, kde už neměla stomický sáček. Už ho nemusí vyprazdňovat. Schovávat ho pod neforemným oblečením. Odvracet se od Johna, kdykoli vešel do místnosti a ona si ho zrovna měnila, anebo zírat do podlahy, když se jí zablokoval a způsobil jí takovou bolest, že si musela říct o pomoc.

Během toho posledního roku bylo snazší, když se na své tělo dívala zvenčí, a teď trochu zápasila s tím, aby ho zase začala vnímat jako svoje.

„Už žádný vtipy o rakovině, slibuju." Lesley poplácala Abi po paži. „Řekla bych ale, že dozrál čas na trochu bublinek. Tohle je totiž *tvůj* večírek." Ukázala na obrovský transparent visící nad kouřícím grilem. Nápis „BLAHOPŘEJEME, ABI" byl vyvedený jasně šarlatovým písmem na třpytivě stříbrném pozadí.

„To zní dobře." Abi se snažila nevšímat si vnitřního našeptávání svých nervů. Pořád měla dojem, že je na oslavy moc brzo. Že je to příliš.

Lesley vzala z řady vyrovnané na rozkládacím stole dvě skleničky se šampaňským a jednu jí podala. „Na tebe, Abi, na mou senzační kamarádku. Mám děsnou radost, že jsi v pohodě. A jsem hrozně zvědavá, do čeho se teď pustíš, když už je konečně po všem."

„To já taky." Abi myslela na průzkum, který si včera udělala – na rodící se nápad, který ji naplňoval nadšením, jaké roky necítila. Nová budoucnost. Nový začátek.

Lízla si trochu šampaňského, jen se jí z něj ale zvedl žaludek. Odporoučela se další z jejích oblíbených věcí. Díky, rakovino. Lesley vypila

naráz polovinu skleničky, zatímco Abi tu svou odložila a znovu se jí vybavily včerejší stíny na Johnově obličeji. Šedivé pramínky, jež se mu začínají proplétat blonďatou kšticí. Záškuby v noze, když se dívá do telefonu.

Stůl u okna v jejich oblíbené restauraci jí včera večer připadal nesmyslně široký.

„Drž krok." Lesley sáhla po druhé skleničce a Abi se s trhnutím vrátila do přítomnosti. „Teď..." rozhlížela se Lesley dychtivě, „je čas vmísit se do davu." Zapípal jí telefon. „Sakra." Ponořila se do kabelky a zkontrolovala displej. „To je z práce. Promiň. Musím se jim ozvat."

„Jasně, jdi a nech se povýšit." Abi ji poplácala po zádech. „Běž. Buď pilná a důležitá. Uzavři obchod. Prodej akcie!"

„Uvědomuješ si doufám, že nejsem postava z *Kravaťáků*, viď že jo?" Lesley obrátila oči v sloup a odpochodovala. Abi jí koukala na záda a uvažovala, o kolik se kamarádka za rok její nemoci pohnula kupředu. Znovu svobodná. Nová práce. Nová adresa. Byla zosobněním *Carpe diem*. Teď bylo na Abi, aby ji dohnala.

Lesley se k ní otočila a zakryla si telefon rukou. „Nepůjdeš si povídat se svým úžasným manželem?"

„Ovšem."

„Dobře." Lesley zvýšila hlas. „Ne, to nebylo na tebe, Simone." Znovu se otočila stranou a její hlas přešel do tóniny sebevědomé manažerky, jíž se stala.

Zahrada se začínala plnit. V hojném počtu tu byly zastoupeny sluneční brýle a bílé topy, jak se každý snažil uplatnit poslední zbytky opálení z letní dovolené. Byli tu všichni. Kolegové Abi z administrativního týmu cévního oddělení v nemocnici se vrhali na slané tyčinky a pití jako rackové, kteří objevili piknikový košík. Johnovi klienti a kolegové si vyměňovali tipy na grilování a debatovali, který z ředitelů bude ještě o Vánocích na svém místě.

A ze všeho nejdůležitější bylo, že tu nechyběl Seb, fotbalový dres vystřídala elegantní černá košile a džíny, které mu po dalším náporu odhodlaného růstu začínaly být krátké. Světle hnědé vlasy mu padaly do očí, postával s přítelkyní Jess až v rohu u nádoby s ovocnou bowlí, a kdykoli se Abiin bratr Rob nedíval, pokusili se zmocnit skleničky. A pokud bude Rob i nadále tak usilovně civět do nebe, jejich plán jim musí dozajista brzy vyjít.

Abi přelétala pohledem po známých tvářích a skoro jako by viděla samu sebe z minulosti, jak se směje uprostřed hloučku, otáčí do sebe své oblíbené rosé a zpívá si „Viva la Vida“, písničku, která zrovna zněla z reproduktorů. Dřív večírky přímo zbožňovala. To horko, hudbu a pocit možností, když vešla do zaplněné místnosti výrazně nalíčená a v nejzářivějším oblečení, jaké dokázala najít. Tenhle pocit se ale dávno vytratil. Teď měla dojem, že patří za postranní čáru. Pouhá pozorovatelka. Čekatelka na návrat svého někdejšího já.

Při pohledu na manželovu vysokou postavu jí projela vlna náklonnosti. Měl plné ruce práce u obrovského grilu, jednou rukou zručně obracel klobásy a karbanátky, zatímco ve druhé držel lahev světlého piva. Hospoda se nabídla, že se o grilování postará, něco takového by ovšem John nikdy nedovolil. Pro grilování se narodil. Plameny, maso, obrovské kleště – dokonce si schoval vlasy pod vysokou kuchařskou čepici.

Zamračil se, když mu plamen vyšlehl znepokojivě blízko paže. Tuhle vrásku na čele zná příliš dobře, včera večer se zakousla tak hluboko, až ho Abi skoro nepoznávala. Bez ustání mu bzučel telefon, i během slavnostní večeře v japonské restauraci jen ulici od jeho kanceláře. Tolik se kvůli ní snažil – povídal, jakou má z výsledků vyšetření radost, s jasným pohledem v modrých očích jí říkal, jak moc ji miluje, a mluvil o všem, na co se můžou těšit. Věděla, že to myslel upřímně, taky ale viděla, že ho zaměstnává něco jiného. Poslední týdny si všímala, jak mění výraz, kdykoli Abi vejde do místnosti, nebo zavírá laptop, jakmile jí náhodou padne pohled na obrazovku. Dlouho předpokládala, že za tohle nové tajnůstkářství může její rakovina, včera večer si ale uvědomila, že se mýlila.

Na pozadí tichého povídání klientely pojídající společně suši a edamame se ho na to zkusila zeptat, dostalo se jí ale jen ujišťování a ťukání do její skleničky, když pozvedal další sklenici piva Asahi, aby si s ní připil na její uzdravení. Chtěla mu věřit, všímala si však, jak si dlouhé prsty věčně utírá do ubrousku a nadskočí, kdykoli jeho telefon vydá sebenepatrnější zvuk. Naposledy ho takhle viděla před osmnácti lety, když zakládal vlastní náborovou firmu JCN Recruitment. Dva roky života na úvěr a čekání na zisk. Honba za každým klientem, nabírání spolehlivých zaměstnanců, hledání restaurací a hotelů, které potřebovaly zajistit úklid kuchyní nebo ložnic přes noc.

Tehdy byl ale John nadšený. Plný naděje. Včera večer jí připadal jen ubitý.

Ráno se pak probudila vedle docela jiného Johna. Usmíval se, žertoval a oznámil jí, že mají před sebou pořádný večírek na oslavu jejích dobrých zpráv. Celý den pak usilovně esemeskoval, telefonoval, běhal do supermarketu a pobíhal jako posedlý. Všechny její nabídky, že mu pomůže, mile odmítal. Musí odpočívat a nabírat sílu. Musí o sebe pečovat a šetřit energii na večer. Kdysi by byla ve víru dění, dneska si ale s každou konejšivou větou připadala čím dál vzdálenější ženě, kterou bývala.

To nic. John na ni jen dává pozor. Měl v tom rozhodně velkou praxi. Jestli byla během léčby Lesley její pravou rukou, John byl tou levou. Celou tu dlouhou dobu byl ohromně laskavý a pečující – trochu odreagování za slunného zářijového večera si rozhodně zasloužil. Tyhle opálené ruce upravující hořák grilu jí podávaly kostičky ledu. Měnily povlečení. Čistily zvratky z koberců a umývaly jí řídnoucí vlasy. Hladily ji po ruce během nekonečných nocí na oddělení, podávaly jí prášky na bolest a sušily slzy. Velké spousty slzí.

Teď se otočil od grilu, aby pomohl Abiině matce rozložit na stůl dorty, které různé kamarádky napekly na oslavu. Její matka je přirozeně všechny přetrumfla svou obrovskou kreací ve tvaru lahve šampaňského. Nikdy nebyla z těch, kdo se nechají zahanbit. Její dort byl dvakrát větší než nejbližší konkurent, s polevou z podmáslí, s drobnými kuličkami na stříbrném podnose představujícími bublinky po otevření.

Abi se zvedl žaludek.

„No tak, Abi.“ John jí podal skleničku. „Otoč to do sebe. Je načase zatancovat na stole, jak máš ve zvyku.“

Abi by mnohem radši seděla s nohama nahoře a sledovala další díl *EastEnders*.

Sevřela skleničku. „Tak jo.“ Zhluboka se nadechla a pokusila se silou zaplašit všechny pochybnosti. Naučí se zase důvěřovat svému tělu. A má takové štěstí, že tu může být – vidět všechny tyhle obličeje, slyšet tyhle hlasy a být zase součástí velkého světa venku. Popošla k Johnovi a objala ho. Za ním uviděla svou někdejší šéfovou, jak se vlní kolem a směje se s jedním z největších Johnových klientů Simeonem. Byl to ten druh smíchu, který patří ke schůzce, o níž oba víte, že se zaplacením účtu

neskončí. Abi zavzpomínala, že s Johnem také kdysi takové schůzky zažívali. Ráda by si zase dokázala představit, že se to ještě někdy stane. Že přijde čas, kdy přestane být jejím pečovatelem a začne ji zase prostě jen milovat.

John se odtáhl. „Cítíš se dobře, Abi?“ Nesnášela tu úzkost v jeho očích. Kdysi ho dokázala rozesmát. Mohl na ni být hrdý. Teď byla jen další starostí na jeho seznamu. Tohle se musí rozhodně změnit. Vrátí zas všechno do dřívějších kolejí. Dneska večer mu poví, co má v plánu dělat, a ví, jakou z toho bude mít radost. Spoustu let po ní chtěl, aby to udělala, a teď ho konečně poslechne.

„Je mi fajn.“ Zkusila ho políbit, on se ale na poslední chvíli otočil, Abi ztratila rovnováhu a málem skončila vedle karbanátků na grilu.

„To je dobře.“ Otočil se zpátky a políbil ji na čelo. Za starých časů ji nikdy nelíbal na čelo. Vždycky na rty, na krk nebo na daleko zajímavější místa ještě níž. Teď byly jeho polibky suché. Neosobní. Rakovinové polibky. „Promiň, že dotírám.“

„To není dotírání.“ Vzala ho za ruku. „Uvítala bych ovšem večer bez rutiny z *Pohotovosti*. Už je mi fajn.“ Nevšímala si únavy, která jako by ji srážela k zemi. „Jasné?“

„To zní skvěle.“ Pustil jí ruku a otočil se zpátky ke karbanátkům. „Paráda.“

Poplácala ho po zadku, což dřív dělala často, a přála si, aby jí to nepřipadalo tak nucené. Zvyknou si. Zase si zvyknou na dny a noci, které se před nimi rozprostírají. Na to, že mají budoucnost.

Zvedla skleničku a zkusila se napít. Bublinky jí i tentokrát hořkly na jazyku. Zaměstnávala ji otázka, jak tekutinu spolknout, a tak jí chvíli unikalo, že John ťuká do své sklenice.

Panebože. Rychle polkla všechno, co měla v puse.

„Ne, Johne.“ Nechtěla, aby jejich štěstí vyhlašoval nahlas. Chtěla si ho přidržet. Střežit ho jako mihotavý plamínek.

Cítila, že se na ni upírají všechny pohledy, a zatoužila se stát neviditelnou. Teď už chápala, proč chtěl Rob vždycky žít radši ve stínu. Je tam klid. Příjemně. Usilovně si prohlížela žabky na svých nohou a počítala maličké růžové korálky rozeseté po páscích.

Johnův hlas se chvěl emocemi. „Všichni víte, proč tu jsme.“ Zhluboka se nadechl. „Ona to dokázala. Párkrát nás pořádně vyděsila, to je fakt, naše úžasná Abi to ale dokázala.“

Všichni výskali a jásali. Abi se pokusila vyslat k Lesley prosebný pohled typu „zachraň mě“, její kamarádka se ale smála s pohledem upřeným na muže v červených plátěnkách.

John čekal, až jásot utichne. Vystupovat před lidmi mu nikdy nedělalo potíže – celý život prodával služby lidem, kteří do té chvíle netušili, že o nabízené služby stojí.

„Chtěl jsem vám všem strašně moc poděkovat. Děkuju za pomoc. Děkuju za všechny nákypy, polívky a dárková balení *Hry o trůny*.“ Začal mu zvonit telefon a jeho obličejem se přehnalo zachvění. Vytáhl ho a podíval se na něj s takovým děsem, jako by držel odjištěný ruční granát. Abi strašně chtěla vědět, co je na displeji. Strčil telefon zpátky do kapsy. „Pardon, omlouvám se. Ano, byl to můj, a ano, všichni mě pak můžete pořádně sprdnout.“

Vykouzlil úsměv. „Teď prosím pijte. Jezte. Oslavujte. Protože naše Abi s námi zůstane. A já jsem šíleně šťastný. A mám ohromné štěstí. Jsem tak strašně…“ podíval se jí do očí a Abi cítila, jak ji v nich začínají pálit slzy, „strašně šťastný, že mě čeká další život s touhle překrásnou, střelenou vichřicí.“

Abi znovu pohlédla na nebe. Nezdálo se, že by se propadlo. Uvědomila si, že zarývá nehty do dlaní, a lehce si protáhla prsty.

John pozvedl sklenici. „Na Abi!“

„Na Abi!“ Opakovali po něm všichni.

Abi se usmála, cítila klidnou záři čehosi, co si pamatovala jako štěstí.

Šťastná. Ano. To byla. V hloubi srdce cítila onu lehkost, kterou si pamatovala ze života předtím. Brzo se naučí tomu věřit.

Její manžel zvedl ruku, aby si zjednal klid.

„Takže to rozjedeme, ne? A nikdo neodejde, dokud se někomu neudělá špatně a nedojde aspoň k jednomu pokusu zmocnit se piknikového stolku.“

Další výskání a potlesk. Zástup se rozpadl do skupinek. Abi vdechovala vůni kouře z dřevěného uhlí, jako by ho cítila prvně v životě.

„Nepiješ dost rychle.“ Lesley se objevila po jejím boku.

„Teprve se rozehřívám.“ Abi se znovu napila a už teď ji z toho začínala bolet hlava. „Lepší?“

„Vlažný.“ Lesley přimhouřila oči. „Ale je to začátek. Brzo tě vrátíme do normálu.“

„Já vím, že jo.“ Teprve když se Lesley otočila v usilovné sháňce po sýrových tyčinkách, Abi si uvědomila, že už vůbec netuší, co vlastně

normální znamená. Všechny ty dny, které neočekávala. Celý život k prožití. Teď si může dělat plány. Může je uskutečňovat. Plnit si sny.

Předchozí skladba dohrála a zahradou se rozeznělo „Don't Stop Me Now". John se k ní otočil s nataženou rukou.

„Pojď. Hrajou naši písničku."

Zasmála se. „Však jsem si myslela, že ji pustíš, protože je to jedna z mála, co poznáš."

„Vtipný." Pevně ji držel a pak ji odhodil do otočky. Zatočila se jí hlava, srdce se jí ale vznášelo. Znovu si ji přitáhl blíž. „Ty si ze mě utahuješ, Abi. To už je ti jistě dobře."

Točil se s ní dokola, pořád rychleji, a v jejím nitru se něco rozhořelo. Obklopila je radost vycházející z úsměvů a pohledů jejich přátel a rodiny. Lidí, pro které přežila. Zapomněla myslet na zítřek. Zapomněla myslet na strach. Místo toho se uvelebila v Johnově náručí, kývali se spolu do rytmu a Abi cítila vděčnost. Vděčnost, že jí pořád fungují plíce, že jí pořád tluče srdce a že je pořád tady.

Seb

Dan už mu zase posílal obrázky Gigi Hadidové.

Další pípnutí. Další pláž. Další bikiny.

Jukni na tohle.

Seb se podíval.

Pěkný.

Povytáhl obočí, palce připravené k psaní.

Jess mu nakoukla přes rameno. „Kristepane. Kluci jsou tak předvídatelní."

Seb zrudl a nacpal telefon zpátky do kapsy. Oknem hospody vykoukl do zahrady a viděl mámu, jak si schoulená na lavičce v rohu povídá s dědou, navlečená do té příšerné šedivé vesty. Tu věc fakticky nemohl vystát. Zkusil ji odnést do charity, samozřejmě ji ale vytáhla z hromady, aby si ji mohla obléct a vypadat zase jako invalida. Vzdychl. Jeho máma by neměla nosit šedivou. Měla by nosit fialkovou, velké bílé puntíky a šaty navržené lidmi, podle kterých oranžová skvěle ladí s limetkovou.

Zlostně šoupal nohama v teniskách o prošlapaný červený koberec, potom se na ni zadíval ještě jednou a mumlal si pro sebe: „Tvrdí, že je jí dobře, ale není to pravda."

„Proč to říkáš?" Jess si kolem prstu omotávala pramínek tmavých vlasů. Její dlouhé, načerno nalakované nehty mu šly na nervy. „Vypadá dobře. Přestaň se nervovat."

Zavrtěl hlavou, celý podrážděný. „Podívej se pořádně. Vidíš?" Ukázal směrem k mámě, která dědovi přikyvovala na něco, co jí povídal. Vypadala, že je jí zima, a působila zamlkle. „Jen tam celou dobu sedí. Skoro s nikým se nebaví."

„No a? Připadá mi naprosto v pohodě." Jess mu stiskla ruku. „Nejspíš je pořád trochu unavená. Ten vývod jí odstranili teprve před pár týdny." Její prsty ho hřály na ruce. Vždycky ho dokázala utěšit. Neuměl si představit, jak by ten poslední rok přežil bez její neochvějné schopnosti

pokaždé pustit správnou písničku, říct správnou věc nebo jen tiše sedět a držet ho za ruku.

Na chvilku se mu opřela čelem o čelo a pak střelila dalším okouzlujícím úsměvem po barmanovi. Seb rozhodně zavrtěl hlavou. „Bez šancí." Ani tady se svými falešnými studentskými průkazy neuspěli. Seb si toho malého zmetka z dvanácté třídy zítra podá a bude po něm chtít zpátky svou pětku.

„No jo." Jess pokrčila rameny. „Takže zpátky k ovocný bowli. Zrovna jsem zahlídla tvého strejdu Roba odcházet, takže je čistý vzduch." Uvážlivě žvýkala poslední lupínek ze sáčku. „Pojďme ven. Tohle je jediný večer v celém týdnu, kdy nesedím u knížek, tak si to chci pořádně užít."

„Jasně." Ještě pořád myslel na mámu. Potom uviděl tátu, jak se otáčí a ohání se těmi šílenými kleštěmi, a došlo mu, že tahle zahrada je to poslední místo, kde by chtěl být. Minulý týden nebyl v otcovsko-synovských vztazích zrovna ideální, a po sedmi dnech, kdy se tátovi úspěšně vyhýbal, se teď nehodlal nechat odchytit.

Byl čas na nějakou maskovací taktiku. Jess už stála na prahu. Popadl ji za ruku, otočil si ji k sobě a začal ji líbat, záda jí tlačil do zárubní, mimo otcův zorný úhel. Její rty chutnaly po dietní kole, sýru a cibuli. Líbal ji a otce se snažil vytěsnit.

„Au." Zkoušela se mu vykroutit ze sevření.

„Co je?" Odtáhl se.

Natáhla se po něm a vzala ho za ruku. „To ty futra. Tlačí." Ztišila hlas. „Ale můžeme se vytratit, brouku." Významně se zadívala k východu. „Doma nikdo není, jestli se tam chceš vrátit a..."

„Nemůžu." Viděl, jak jde otec k němu, a z celého srdce si přál, aby mohl. „Tohle je mámin velký večer. Musím tu zůstat."

„Tak ale... kdy teda?" Poslední dobou takhle špulila rty čím dál výrazněji. „Před přijímačkama máme takový hory práce a ty jdeš zase o víkendu na tu dobrovolnou směnu do Radcliffova špitálu, viď? Jako bys potřeboval do svýho ukázkovýho živopisu ještě další body." Zavrtěla hlavou. „Ty se na Londýnskou univerzitu na sichr dostaneš, i kdybys už nikdy nesáhl na jedinou knihu."

Vyhnul se jejímu pohledu. Na sichr neměl nic ani vzdáleně. Jess chodila na dívčí střední, takže ho neviděla, jakou mu dá práci se ve třídě soustředit na tabuli. První část maturit se štěstím udělal, kdykoli se ale během léta zkusil učit, jeho mozek se odmítal soustředit. Nějak moc se

toho dělo. Moc starostí, které na něj doléhaly a nedovolily mu usnout dřív než ve tři ráno.

Jess mu vložila ruku do dlaně. „Uvítala bych trochu rozptýlení, brouku."

„Víš, že jsem ti s radostí k službám." Vyhnul se jejímu pohledu. „Doktorko Whiteová."

Lehce do něj strčila. „Povídala jsem ti, že to nemáš říkat nahlas. Nepokoušej osud."

„Strašná hovadina." Zasmál se. „Na medicínu proplachtíš jako nic."

„Sebe."

Sakra. Táta. Nepustil Jessinu ruku v naději, že by se mu mohl vyhnout úprkem do zahrady.

„Ahoj, tati. Bavíš se?"

„Jasně." Seb už málem zapomněl, jak pronikavý umí být pohled tátových modrých očí, přestože teď pod nimi měl váčky tak velké, že by mu je na letišti vzali k odbavení. „Jak bylo dneska ve škole?"

Seb se napřímil, aby zdůraznil ten centimetr, o který už tátu přerostl.

„Prima."

Letmo se podíval tátovi do obličeje a zjistil, že si dělal starosti zbytečně. Táta ho neposlouchal. Měl plné ruce práce s prohlížením telefonu, čelo svraštělé do povědomých vrásek. Mobil pro něj byl zřejmě spíš mučicím nástrojem než způsobem, jak být v kontaktu s přáteli a rodinou. Ruce se mu třásly, když přesměroval hovor a odhrnul si vlasy z očí. Seb by uvítal, kdyby si je ostříhal a přestal se tvářit, jako by mu netáhlo na padesátku. Otec poklepal Sebovi na rameno. „V autě je nějaké pečivo – pomůžeš mi s ním?"

Seb pojal podezření, že tady nepůjde jen o nošení pečiva. Táta stál o rozhovor, kterému se Seb tak usilovně snažil vyhnout. Rozhlížel se po nějaké únikové cestě, na žádnou pomoc shůry ale zjevně nemohl spoléhat.

„Tak jo." Dal Jess pusu přesně tak dlouhou, aby otce dopálil ještě o trochu víc.

„Uvidíme se venku." Otočil se k ní zády, vydal se za otcem a předvedl jeden ze svých ujetých obličejů, kterými k sobě kdysi, když se poznali, kupodivu přitáhl její pozornost. V bistru Nando's. U zmrzliny. Tam to všechno začalo.

Zamířili k parkovišti, kde táta zahájil svůj každodenní zápas se zámkem otlučeného tmavomodrého volva, které bylo v rodině od dob temna.

Jeho černé audi záhadně zmizelo před třemi měsíci spolu s jeho golfovými holemi a předraženým horským kolem, o kterém Seb doufal, že si ho jednou přivlastní. Dřív míval Seb pocit, že se táty může zeptat na cokoli – tedy kromě toho, proč Rangers nikdy nevyhráli fotbalovou ligu. Pořád ale slyší ránu, s níž tátův talíř přistál ve dřezu ten večer, kdy se ho Seb žertem zeptal, jestli audinu nenabořil, když to po práci přehnal s whisky.

Ten večer táta vypadal jako docela jiný člověk, lil do sebe pivo, jako by to byla jediná věc, co ho drží naživu. „Před jízdou nikdy nepiju. To přece víš, Sebe."

„Tak jo." Seb zahlédl vztek, o kterém vůbec netušil, že v tátovi je. Pro něj to byl táta do pohody. Táta, který ho i s jeho kamarády bral do Wembley a všem jim pak koupil burger. Táta, který mu ve dvanácti letech poprvé dovolil ochutnat pivo. Byl ale víc než to. Byl to taky táta, který ho slyšel křičet tu noc, kdy máma onemocněla, seděl u něj a četl mu novinky ze sportu, dokud neusnul. Táta, který ho bral každou neděli ven, když byla máma nemocná – vyjeli si na terénních kolech, šli si zaběhat nebo se podívat na fotbal. Táta, který stál při něm.

Ten večer, kdy zmizelo audi, se ale všechno změnilo. Tátův hlas byl tišší. „Měl bys mě líp znát, Sebe."

„Jen jsem si dělal legraci."

„Jenže to sakra nebylo ani trochu vtipný." Táta otevřel pusu, chystal se pokračovat, vzápětí ji ale znovu zavřel, když nad sebou uslyšeli kroky. Spláchnutí na záchodě. Ticho. Bylo teprve osm hodin a máma už se chystala do postele. Měla by být s nimi, nutit je poslouchat kapely s obskurními názvy a vařit omáčku na boloňské špagety, která byla alespoň z padesáti procent z červeného vína. Smutek vysál z místnosti vzduch a jeho táta se na chvíli bezmocně nachýlil nad stůl a pak si došel do ledničky pro další pivo. Beze slova jedno podal Sebovi. Přiťukli si s veselostí příbuzných na cestě do márnice.

„Sebe?" Nad hlavou jim zahučelo letadlo a Seb se s mrkáním vrátil myšlenkami zpátky na parkoviště. Táta už mezitím vybojoval svou bitvu s dveřmi auta a nakláněl se dovnitř, aby vytáhl pytel nacpaný bílým pečivem. „Vezmi tohle." Seb napřáhl paže a ve chvilce se potácel pod vahou alespoň dvaceti balení žemlí.

„Takže s Jess vám to klape?"

„Jo." Seb se snažil přidržovat klouzající celofán bradou. Táta nikdy nevynikal nejlepším načasováním pro osobní rozhovory. Výklad

o květinkách a včeličkách si kdysi nechal na otevřenou horní plošinu autobusu za přítomnosti cizích dvojčat batolecího věku a jejich pohoršených rodičů.

„Dobře." Táta se opatrně opřel o dveře, aby je zavřel, a přitom se snažil, aby nevyskočily z pantů, což se běžně dělo, když člověk spěchal.

„Dobře." Projednou ho dveře poslechly a s cvaknutím se zavřely. „A určitě je všechno v pořádku?"

Seb se naježil do té míry, jak to jen člověk zvládne se zátěží půl tuny pečiva. „Kam míříš, tati?"

„No, ještě jsme si nepromluvili o tom, co se stalo minulý týden." Táta strčil klíčky zpátky do kapsy džínů a natáhl se, aby mu s žemlemi pomohl. „Měl jsi štěstí, že tě nevyloučili."

Seb ucítil osten výčitek svědomí, rychle je ale zaplašil. „Proč o tom mluvíme zrovna teď? Tohle snad má bejt do prdele večírek."

„Mluvíme o tom teď, protože se mi vyhýbáš. A nemluv sprostě."

„Ale no tak, tati." Seb zavrtěl hlavou. „Já se ti nevyhýbám – učím se. Čekají mě přijímačky, víš? A mluvit sprostě jsi mě naučil ty. Na fotbale, tam se to přece bez nadávek a klení na protihráče nikdy neobešlo. To už jsi všechno zapomněl?"

Tátovi přelétl přes obličej úsměv a na chviličku vypadal jako Sebův někdejší táta. Seb se musel taky usmát, nemohl si pomoct. Na malou chvilku to bylo jako za těch časů na tribunách, kdy se na sebe šklebili přes kelímky s polévkou na oslavu posledního gólu Rangers.

Táta si odkašlal. „Hele, je mi líto, jestli tohle není nejlepší načasování, ale moc tě poslední dobou nebylo vidět, viď?"

„No, to nejsem sám. Ty ses taky zrovna moc nevyskytoval."

Táta přikývl a zajel si rukou do vlasů. „Jo. No, měl jsem starost o mámu. A v práci je to teď trochu…"

„Já vím. Trochu na hovno." Seb měl sto chutí dodat, že táta poslední dobou tráví víc času běháním než doma. Mimo domov ho nedržela jen práce. Ale bylo mu to fuk. Otočil se a zamířil zpátky do hospody. „Neměli bysme se už vrátit?"

„Sebe?"

Seb se s povzdechem otočil. „Nemůže to počkat? Vím, že mi potřebuješ vynadat a říct mi, ať už to víckrát nedělám, tohle je ale mámin večer a chci být s ní."

„Jde jen o to, že…“ Tátův hlas se vytratil, očima klouzal pryč od Seba k něčemu – čemukoli – jinému.

„Co?“ Seba se zmocnila podrážděnost.

Táta si kousal ret, což měl poslední dobou ve zvyku, zatímco za jeho zády vjela na parkoviště žlutá škodovka. „Tvojí mámě jsem o tom neřekl, o tom, co se stalo ve škole – co jsi udělal.“ Přešlápl z nohy na nohu, jakoby neschopný zůstat v klidu. „Nechtěl jsem – nechci – ji rozrušit, což je taky důvod, proč máš pořád telefon a nemáš domácí vězení.“

Seb čekal. Věděl, že z toho vyvázl lehce, a nechtěl svou svobodu ohrozit.

Tátovy tváře se nafoukly. „Což znamená, že pokud se o tom dozví, bude se strašně zlobit. Takže už to laskavě víckrát nedělej, jasný?“

„Pochopil jsem.“ Seb pozoroval holuba, který se koupal v blátivé kaluži uprostřed parkoviště. Zjevně si tenhle večer užíval líp než on.

Táta se usmál. „Tys ji držel nad vodou, Sebe. Vážně je to tak. Ty, tvůj fotbal, výsledky maturity a teď ta přihláška na medicínu.“ Jeho pohled zjihl. „Vkládá do tebe ohromný naděje.“

Další tlak. Skvělý. „Tati, já…“

„Takže jen tak dál, ano?“ Táta teď neuhýbal pohledem. „Potřebuje, abys sekal dobrotu, ne aby ses ve škole dostával do potíží. Ještě štěstí, že zavolali jako prvnímu mně, a ne jí. To je všechno, co k tomu můžu říct.“

Seb sevřel pěsti a zvažoval tisíc možných odpovědí, z nichž ani jednu nemohl říct nahlas.

Rozhodl se pro jednoduché řešení. „Můžu už jít, tati?“

„Za minutku.“ Táta polkl. „Musím ti říct ještě něco, než…“

„Sebastiane!“

Záchrana. Seb se otočil a uviděl paní Greenovou, jejich sousedku s nevábně vonícím dechem, ve zplstnatělé vlněné vestě. Nikdy v životě ji neviděl radši.

Pomrkávala na něj očima za oranžovými brýlemi. „Jakpak se ti daří, drahoušku?“

Na oslovení „drahoušku“ už jsem rozhodně trochu starý.

„Dobře, díky.“ Sáčky se žemlemi mu s šustěním klouzaly v náručí.

„Jakpak jde fotbálek?“

Nikdo tomu neříká fotbálek.

„Skvěle.“ Znovu vykročil k hospodě. Byla jeho propustkou.

„Pořád hraješ za…“ Svraštila čelo.

„Za školu.“ Přikývl. „Ano.“

Táta se k nim přidal. „Letos je kapitánem první školní jedenáctky.“

„Jo.“ Seb přikývl. „Příští týden hrajeme Akademii. Budeme…“

„To je báječné.“ Zjevně nerozeznala jeden konec hřiště od druhého a zajímalo ji to ještě míň. „A co máma?“

„Daří se jí skvěle, paní Greenová.“ Nezastavoval se. Pivo. A tajná cigareta. To teď nutně potřeboval.

Nadechla se k další otázce, Seb už byl ale pryč. „Uvidíme se uvnitř, tati.“ Zrychlil, sehnul hlavu, aby se vešel do dveří, a nesl pečivo dozadu. Položil ho na rozkládací stůl a šel za mámou, sedl si vedle ní a objal ji kolem kostnatých ramen. Kdysi mu sloužily jako poduška pro tisíce dětských zklamání. Teď působily útěšně asi jako truhlářský ponk.

„Ahoj, Sebe.“ Zabolelo ho vyčerpání v jejích očích, přestože se pokoušela zakrýt ho úsměvem. „Bavíš se dobře?“

Řekl jí nejposlednější z mnoha lží. Lží, které ji měly chránit. Lží, které jí měly udržet na tváři úsměv. „Jo, bavím se skvěle.“ Předklonil se, ruce si propletl před sebou. „S pivem by to ovšem bylo ještě lepší.“ S nadějí povytáhl obočí.

Máma obrátila oči v sloup. „Říkala jsem si, jak dlouho ti bude trvat, než to na mě zkusíš.“

„No, nejdřív jsem to zkusil s falešnou průkazkou.“

„Na prd jako vždycky?“

„Jo.“ Přikývl.

„Měl bys to brát jako poklonu svému mladistvému vzhledu.“ Zastrčila si pramínek vlasů za ucho. Měla je pořád tak řídké, že jí skoro prosvítala kůže, a nevzala si ani náušnice, přestože než onemocněla, byla jako ta milovnice náušnic z *EastEnders*, oxfordská Pat Butcherová. Dostavil se známý pocit nepřekonatelného strachu. Ale ne. Už je na tom líp. Určitě. Musí být.

Vybavil se mu ten příšerný den, kdy mu řekla, že má rakovinu, a on nedokázal myslet na nic jiného než na sobotní fotbalové zápasy se zívající mezerou za pomezní čarou v místě, kde by měla stát. Ta chvíle se mu doteď vrací ve snech. Série momentek. Její bledá pleť. Stopy po slzách na tvářích, spolu s velikým zářivým úsměvem jen pro něj. Máma a táta se drží nad stolem za ruce a natahují se po něm, aby utvořili uzavřený kruh. Popadl ji za prsty a sahal výš, aby jí zkontroloval rychlý, horečnatý tep. Aby se ujistil, že tam ještě je.

Když si pak šli rodiče lehnout, vstal, popadl mobil a svých posledních deset babek a běžel do Summertownu. Našel chlápka, který mu ve večerce koupil vodku, pak pomocí esemesky sezval kamarády a do svítání seděli v parku, pili, kouřili a zkoušeli vylézt na stromy tak vysoké, že skoro propichovaly nebe. Potom šel domů a učil se s tím žít. Myl nádobí. Vynášel smetí. Vypořádával se s chomáči vlasů v umyvadle a zamčenými dveřmi koupelny. Usmíval se a objímal šourajícího se kostlivce, co kdysi býval jeho máma, která vyprávěla sprosté vtipy a nikdo ji nedostal z večírku před půlnocí.

Teď jí doktoři potvrdili, že už je bez rakoviny. On ale nedokázal přetočit ten čas, který mezitím uplynul, zpátky do dnů, kdy s ní mohl skutečně mluvit o všem, co ho tížilo. Kéž by zase mohl. Potřeboval její pomoc – potřeboval jí říct, co se stalo minulý týden ve škole, potřeboval slyšet, co by mu k tomu řekla a jak by mu mohla pomoct. Na to ale ještě nebyla dost zdravá – prozradil mu to jediný pohled do jejího ztrhaného obličeje.

Bude si to muset vyřešit sám.

Teď se na něj dívala, oči jí svítily láskou. „Jsi v pohodě?“

Nadechl se. Vtom se ale objevila Jess. Krátká sukně, těsné tričko a rty stvořené k líbání. Schoulila se mu na klín a on ji tam držel. Automaticky ji hladil po zádech, pod tenoučkou látkou a vystupujícími háčky podprsenky cítil její teplo.

„Jasně, mami, v pohodě.“

Viděl, že mu to nevěří, a tak se naklonil a políbil Jess na tvář. Propletla si prsty s těmi jeho a držela ho tak pevně, jako by ho nikdy nechtěla nechat odejít.

Což by ale udělala. Kdyby ho viděla minulý týden ve škole. Ten křik. Úder jeho pěsti. Křupnutí kosti.

Nedokázal si to odpustit.

Byl sice tady, na oslavě mámina uzdravení, se svým kapitánským dresem v tašce a s dokonalou holkou na klíně, věděl ale, že to nemůže mít dlouhého trvání.

Věděl, že ho to všechno dohoní.

Abi

„Jen tady na chvilku zastavím."

„Tak jo." Abi se předním sklem zadívala na stromy tyčící se k nebi a vpíjela očima krásu měsíce s hvězdami.

John stočil auto za roh a zastavil přímo pod Abiiným oblíbeným dubem. Vysoké domy po obou stranách působily tiše, jejich okna byly tmavá a dřevěná vrata před štěrkem vysypanými příjezdovými cestami zavřená. Přestože byli necelý kilometr od centra Oxfordu s jeho zvony, odbíjením věžních hodin a burácejícími autobusy, tady panoval klid a mír.

„Co se děje, Johne?"

Otočila se k němu, motor utichl a ona si vzpomněla, kolik rozhovorů spolu v minulosti na těchhle čím dál ošuntělejších sedadlech vedli. U její levé nohy byla skvrna od čaje po zmařeném pikniku, kdy se přihnaly bouřkové mraky a oni byli nuceni sníst si své rolky v autě. Kdyby zvedla ruku, našla by zářez ve střeše z doby, kdy se Seb coby batole pustil do odvážného zkoumání světa s pomocí nůžek, a pokud by pohlédla doprava, viděla by, že boční zrcátko stále nese známky střetu s vraty ten večer, kdy ji břicho rozbolelo tak moc, že si dokonce i ona přiznala, že s ní něco není v pořádku.

Tohle auto milovala. Vozilo ji na chemoterapie. Vozilo ji zpátky. Dodávalo jí pocit bezpečí. Bylo jedním z jejích mnoha talismanů. Jako ty, které měla rozestavené všude po domě a v zahradě. Socha chlapečka čurajícího kolem růží, na kterou koukala z křesla stojícího v prosluněném koutě obýváku. Zelený blok s barevnými proužky, který měla celou dobu u ruky. Žlutá sluchátka. Podepsané album Stone Roses. Fialkové pouzdro na alba s podpisem Stevie Nicksové, do něhož si Abi dávala tablety na chemoterapii, a obrovské fialkové brýle, které nosila ve snaze odvést pozornost od těch hrozných boláků.

Tohle auto bylo další položkou na seznamu věcí, které ji držely naživu. Navzdory únavě se musela usmát, kdykoli se na zdaleka ne

pohodlném sedadle opřela. John ji tady dokonce požádal o ruku. Před sedmnácti roky. Tehdy jí bylo dvacet a byla tak nezkušená a zaměstnaná večírky, že když si konečně všimla, že nedostala periodu, byla už osm týdnů těhotná.

Otočila se na manžela, pouliční lampa zvýrazňovala pevné sevření jeho čelistí, svaly okolo koutků úst měl stažené, jak se chystal promluvit. Bubnování prstů do volantu jí napovědělo, že je to něco důležitého, a vzpomněla si na jeho výraz z předchozího večera. Něco se dělo. Pozorovala ho a zauvažovala, jakého nového střípku jejich společné historie se asi tohle auto stane svědkem teď.

Díval se přímo před sebe. „Užila sis oslavu, Abi?"

„Ano. Děkuju ti." Položila mu ruku na rameno, jemně ho stiskla, cítila, jak je napjatý. Kéž by věděla, jak mu pomoct, aby se uvolnil. „Doufám, že ty taky." Se svíravým pocitem myslela na to, pod jakým tlakem byl celou dobu její nemoci. Musel vést firmu, shánět klienty, být v kontaktu se Sebovou školou – schvalovat podpisem jeho výlety a zprávy od učitelů, chodit na rodičovské schůzky a doplňovat rodičovský účet ParentPay, když na něm docházely peníze. Nějakým záhadným způsobem si našel čas organizovat i její život – koordinovat jí diář, který už nebyl plný zábavných výprav do restaurací, na koncerty nebo do kina, ale lékařských zákroků a kontrol, zatímco se její život čím dál víc scvrkával, až ho nakonec tvořil jen dům, auto a procedura, která byla zrovna na pořadu dne.

„Pro mě to byl senzační večer." Pomalu přikyvoval. „Jsem na tebe šíleně pyšný."

Naklonil se blíž a políbil ji. Chvíli mu polibek oplácela, vjela mu prsty do vlasů a přitáhla si ho blíž. Potom se jí zmocnila panika, jako pokaždé, když se s cuknutím a pocity viny odtáhla, a beze slova se znovu opřela do sedadla.

Věděla, že by mu to měla vysvětlit, nevěděla ovšem, kde začít. Jak mu říct, že to pořád nejde, ještě ani teď. Že ho nedokáže líbat, aniž by přitom znovu prožívala všechno to, co pro ni dělal. Jak ji nosil do vany. Pozdě večer se hnal do supermarketu pro sušené švestky, aby jí pomohl od vysilující zácpy ze vší té chemie. Celé roky vůbec neřešila, jestli je před ním nahá – teď si nedokázala svléknout ani ponožku, dokud ho nepožádala, aby odešel z místnosti.

„Omlouvám se ti, Abi."

Chvíli jí trvalo, než zaznamenala, co řekl.

„Za co se omlouváš?“ Vzala ho za ruku ve snaze zklidnit jeho roztěkané prsty. „Za co by ses mi měl pro všechno na světě omlouvat?“

Ústa se mu pohybovala téměř neslyšně. „Já…“ Zarazil se a pak praštil pěstí do volantu. „Sakra práce.“

„Co se děje?“

Opřel si hlavu o volant. „Něco ti musím říct.“

Přikývla. Čekala. Ať to bylo cokoli, zažila už horší věci.

„Obávám se, že jsem…“ Nedořekl to.

„Johne? Můžeš mi to říct. Nemůže to být tak zlé.“ Ať si sám pro sebe vymyslel jakýkoli zločin, nemohl být skutečný. Nepřicházelo vůbec v úvahu, že by ji kdy mohl zklamat.

Ramena měl nachýlená. Působil poraženeckým dojmem.

Promnula mu krk, cítila přes košili jeho sílu. Byl jediný člověk, jehož znala, který opravdu používal činky uložené pod postelí. „O co jde?“

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu zkrátka uvěřit tomu, že jsi to dokázala.“

Stiskla mu ruku. „*My* jsme to dokázali.“

„Ne. Ty.“ Podíval se na ni a Abi v jeho očích spatřila paniku. „Myslel jsem, že to bude stejné jako s Noahem.“

„Já vím.“ Abi mu stiskla ruku při vzpomínce na jeho nejlepšího kamaráda, který před dvěma lety umřel na rakovinu slinivky. Velká hříva. Velký úsměv. Za šest měsíců od diagnózy rozsévali jeho popel do řeky Cherwell.

John zavřel oči. „Když jsi onemocněla, myslel jsem si, že to nezvládneš ani ty, a představa, že tě ztratím, pro mě byla jako šílená noční můra a já nevěděl, co bych si bez tebe počal, a tak jsem…“

Přerušila ho. „Na to teď nemysli, Johne.“

„Když já ale myslel, že…“ Teď už plakal. „Já myslel, že dnešek vůbec nepřijde. Dnešní večer.“

Natáhla se k němu a slíbala mu slzy. Sůl na jazyku. Teplo. Projednou se netopila v slzách ona. Projednou byla ona ta silná.

„Přestaň, Johne.“

Slzy mu dál stékaly po tvářích. „Ne. Já to vážně podělal.“

„Johne.“ Políbila ho. „Za všechno vděčím tobě. Chápeš?“

Z balíčku na palubní desce vytáhl kapesník. „Ne tak docela za všechno. Myslím, že Lesley by si taky chtěla nějakou tu zásluhu připsat.“

Abi přikývla. „Pochopitelně.“ Usmála se. „Ne abys jí někdy prozradil, že jsem ji vynechala. Byla by škoda nechat se krutě zavraždit hned potom, co jsem přežila raka.“

Zašklebil se a přejel jí rukou po tváři. „Pravda. Smrt z Lesleyiných rukou – hrůza pomyslet, jak by to vypadalo.“

Zavrtěla hlavou. „Nejspíš by použila jehlový podpatek.“

„Auvajs.“ Znovu si ji přitahoval k sobě a tiskl se ústy k jejím rtům. „Do krku?“

Byl tak příjemně teplý. Tak živý. „Spíš do srdce.“ Udělá to. Dokáže to. Oplatila mu polibek, líbala ho čím dál usilovněji, zatímco jí zajel rukama do vlasů. Cítila na kůži jeho jemný dech, sklonil hlavu a zasypával jí krk polibky. Ještě před chviličkou si připadala strašně unavená, teď byl ale každičký její nerv dokonale vzhůru. Bylo to tak dlouho. Moc dlouho. S tím, jak se jeho ústa stěhovala níž, prohnula záda do oblouku. Klíční kost. Níž. Tohle znamenalo žít. Pro tohle přežila.

Když se dostal k podprsence, zpomalil. „Jsi v pohodě?“

„Ano.“ Šátrala za sebe, aby si vyhrnula tričko a rozepla podprsenku, ta ale jako obvykle neměla romantické chvilky za svou hlavní prioritu. Prsty jí sklouzly, se zaklením to zkusila znovu. Tentokrát prádlo podlehlo, Johnova ústa se sunula níž a ona málem zapomněla na to, kam se dostanou.

K jizvám.

Zkoušela na ně nemyslet.

Měl tak teplá ústa. Hladová.

Dokáže to.

Chtěla to.

Vybavila si obě rány na bílé kůži. Jednu tam, kde jí vyřízli nádor. Druhou v místě, kde mívala stomický sáček.

Ne.

Není na to zralá. Ještě ne.

Odstrčila ho.

„Prosím, Abi. Chci tě jen zase objímat.“

Slyšela jeho zklamání. Jeho potřebu. Nemohla s tím ale nic dělat. Představa, že ji teď uvidí – doopravdy uvidí, samou kost a kůži –, ji naplnila hrůzou. Nedokázala se na sebe podívat ani do zrcadla. Zase si top stáhla a pevně si přitiskla zkřížené paže k hrudi, bojovala se slzami jako puberťačka, která při školní diskotéce zůstala stát sama na tanečním parketu.

„Zatraceně." John stočil okénko a Abi ucítila, jak jí noční vzduch chladí rozpálené tváře. Snažila se sebrat odvahu, aby ho vzala za ruku, a lámala si přitom hlavu, jak to mohlo dojít tak daleko, když přitom svého času byli jeden na druhém úplně fyzicky závislí. Ze začátku žili v naprostém chaosu, jejich životu vládly hromádky kreditních karet a nezaplacených účtů a sklon k tomu, přijít v neděli večer domů jen s malou představou o tom, co vlastně dělali od okamžiku, kdy v pátek odešli z práce. Potom se jim ale přihodil Seb. A vzhledem k tomu, že byla dívka s tím typem vaječníků, které otěhotnění nijak neusnadňují, existovala pro ně od té chvíle jen jediná možnost.

John se do toho obul. Založil JCN a nevzdal to, navzdory ztraceným smlouvám, ekonomickým poklesům a kolegům, kteří od něj odešli a odvedli mu velké klienty. Koupil malý byt a nastěhovali se. Dva roky nato vévodila obýváku Abiina hi-fi věž, zatímco z radiátorů neustále viselo Sebovo oblečení, protože se právě dopracoval do stadia, kdy musel skočit do každičké kaluže v celém městě. Police v knihovně obsadila její sbírka alb – David Bowie, James Taylor Quartet a Rolling Stones –, zatímco jediná Johnova police obsahovala výběr thrillerů a knih o fotbale.

John už zase mluvil. „Zlobíš se na mě nebo něco? Proto nechceš…?" Nedořekl to, jeho pohled ji ale nenechával na pochybách o tom, co má na mysli.

„Ne. Jak bych se na tebe mohla zlobit?" Nemohl být dál od pravdy, jenže na vysvětlování byla příliš unavená. „Jen už toho mám za dnešek plný kecky." Vzala ho za ruku. „Pojeďme domů, ano?"

„Nechtěl jsem na tebe tlačit."

„Já vím."

Udělal zjevný pokus o úsměv. „Tak jo." Znovu vytočil okénko a nastartoval. „Mně jen připadá…" Povzdechl si. „Jako že už se tě neumím dotýkat. Že to pokaždé udělám špatně." Jeho výraz byl hotovým zosobněním stresu.

V tomhle stavu ho teď vídala tak často, že už si na to začínala zvykat. Dneska večer se ta mračna párkrát zvedla, když vkládal dokonale propečený karbanátek do žemle pro kamaráda Andyho nebo zakoulel očima a smál se, když mu její máma povídala, že měl marinádu připravit podle jejího receptu. Tehdy viděla starého Johna. Uvolněného. Šťastného.

Teď tu s ní ovšem seděl nový John – muž, kterého stvořil uplynulý rok.

Chtěla mu pomoct. „Už si, prosím, přestaň dělat starosti, Johne, ano?“

„Zkusím to.“ Přikývl. „Jen chci, abys byla šťastná.“

„To se taky děje. Jsem díky tobě ohromně šťastná.“

Kroutil hlavou a Abi neměla tušení proč. Chyba byla na její straně – to ona se od něj odvracela, když zhasli. A on byl přitom během její nemoci tak zatraceně svatý, že mu klidně mohla narůst andělská křídla, aby se dostal rovnou cestou k nebeské bráně, až přijde jeho čas.

John polkl. „Jen se bojím, že tě zklamu.“

„Ty mě přece nikdy nemůžeš zklamat.“ Stiskla mu paži. „Nikdy. Všechno dobře dopadne. Copak to sám neříkáš?“

„Doufejme, že si to budeš myslet i zítra.“

„Budu.“ Přikývla s naprostou jistotou. „Samozřejmě že budu. Jo, a mám pro tebe novinku.“

„Aha, vážně?“ Znovu se rozjel a zahnul směrem k jejich domu. „Podařilo se ti konečně přesvědčit Oasis, aby se dali znovu dohromady?“

„Kéž by,“ zašklebila se Abi. „Povím ti to až doma.“ Jejich bílá vrata byla otevřená a pes od sousedů jim zanechal svůj obvyklý uvítací pozdrav v podobě obrovského klacku přesně v místě, kde s autem parkovali. John zastavil, Abi si odjistila pás a otevřela dveře, kterými větev odsunula po štěrku do trávníku.

Šla k domu a lovila v kabelce klíče. Truhlíky na okně, které jen tak z rozmaru koupila minulý týden, byly díky nečekané vlně veder vyschlé a Abi se v duchu nabádala, že je hned ráno musí zalít. A potom, když zvedla klíč k zámku, ucítila v ruce jeho ruku. Otočila se a John si ji přitáhl k sobě a oba se posadili na široký kamenný schod vedoucí k příjezdové cestě. Chvíli se díval k zemi a potom začal mluvit, potřeboval dokončit řeč, o kterou se pokusil už v autě, váhavým, chvějícím se hlasem jí nastínil, co je čeká. Co udělal.

Když skončil, Abi zírala před sebe a cítila, jak se jí budoucnost rozpouští před očima. O svých plánech už mu nepoví. Ty plány jsou pryč, jsou z nich jen zbytečné složky v jejím laptopu, které už možná nikdy znovu neotevře.

Protože teď věděla, co se bude dít. Už to chápala.

A neměla nejmenší tušení, co si počít.

ŘÍJEN

Ústřední melodie cválajícího koně „Galloping Home“ od Denise Kinga ze seriálu Černý krasavec

Tvrdíš, že máš radši jazz, já vím, tahle je ale pro tebe, Robe. Nebo Bobby, Bob-Bobe, případně Raplíku, podle toho, jak moc jsem na tebe protivná. Šťastné vzpomínky na to, jak jsme spolu s řehtáním cválali ze schodů a doháněli mámu k šílenství, když jsme jí přitom nešťastnou náhodou shodili ze stolu v předsíni její skleněné figurky. Pořád jsme měli po ruce vteřinové lepidlo. Já vím, vždycky ses tvářil, že se ti *Černý krasavec* nelíbí, stejně jsem tě ale vídala, jak vykukuješ ze svého koutku zpoza Lega, když se Vicky, Kevin a další z jejich neskutečně zdravě vypadajících kamarádů snažili vykoumat, jak se zbavit dalšího z řady neschopných zločinců. Mě neoblafneš, bráško. Ani omylem.

Abi

„Není ti tady zima?“

Abi položila krabici, kterou držela v rukou. Zima jí rozhodně nebyla. Rychle si rozepnula zip tlusté bundy, která ji chránila před ostrým říjnovým větrem, a stáhla tyrkysovou čepici a rukavice.

„Je tu skvěle, mami.“ Nechtěla začít den na negativní notu. Zvlášť když byli rodiče tak strašně hodní. Upustila oblečení na tmavou dřevěnou truhlu v předsíni, a hned je zase zvedla, když si všimla matčina potlačeného nesouhlasného výrazu. Sevření jejích rtů Abi okamžitě vrátilo do dne, kdy byli s Robem přistiženi, jak malují prsty po drahých červených tapetách v obýváku, jen pár minut předtím, než měli rodičům přijít hosté na večírek. Abi si tehdy doopravdy myslela, že je máma oba vyhodí ven oknem, dokud nepřišel táta a nezachránil je prohlášením, že umělcům, které prodával ve svém krámku, by se jejich výtvor moc líbil. Měl pravdu a všichni do jejich „sbírky“ přispěli svými vlastními obrázky. Když se pak druhý den ráno přišlo na její dokonalé vyobrazení žlutého ptáka s koulemi za kanapem, netroufla si Abi podívat se mámě do tváře.

„Můžu ještě trochu přitopit, jestli chceš.“ Matka měla na sobě vínovou zástěru s nápisem „Super máma“, kterou jí Abi s Robem koupili někdy koncem osmdesátých let za kupony z Kelloggových kukuřičných lupínků a ušetřenou padesátipenci. „Nechceme, abys chytla rýmu.“

To se nezdálo pravděpodobné, jelikož Abi měla už teď podprsenku vlhkou potem. „Ne, neboj, mami. Ale děkuju.“ Máminou hlavní protirakovinnou strategií v uplynulém roce bylo udržovat dceru v klimatu převyšujícím teplotu zemského jádra. Kdykoli ji přišla navštívit, probudila se Abi pod obrovskou peřinou nebo se zapnutým teplovzdušným ventilátorem, který její už tak vysušenou kůži zbavoval veškerých zbytků vlhkosti.

Přesvědčila svou bundu, aby se zachytila za vršek jednoho z háčků za vstupními dveřmi, a rychle se otočila, než bunda spadne na podlahu. Znovu zvedla krabici a modlila se, aby se jí alba při téhle tropické teplotě neroztavila. Všimla si letáků vykukujících ze zásuvky dubové komody, s obrázky šťastných lidí s pohledy upřenými na pohlednicově modré moře.

„Plánujete s tátou nějakou dovolenou, mami?"

Matce se po tváři mihla nejistota, potom ale zachytila Abiin pohled a zavrtěla hlavou. Pramínek svého přesně zastřiženého šedého mikáda si zastrčila za ucho, na dlouhých nehtech měla světle růžový lak, stejně jako odnepaměti. Abi si všimla bulek, které jí kroutily prsty a měnily jejich tvar, a říkala si, jestli se jí artritida nehorší. Ucítila lehký závan výčitek svědomí. Neměli by tu být, neměli by je takhle přepadat. V poslední době způsobila rodičům starostí víc než dost, a teď se jim ke všemu objeví na prahu i se všemi věcmi, které se jim nepodařilo prodat. Nemají ale kam jinam jít.

Máma zastrčila letáky hloub do zásuvky a přibouchla ji. „Ne. Patří Elleně odvedle. Přišla se mi pochlubit, kam se chystá, a nejspíš je tady zapomněla. My nic takového neplánujeme."

„Ellen má kliku." Abi rozeznala v matčině hlase podtón lítosti a rozhodla se vrátit se k tomu později. Jedno po druhém.

Máma se natáhla po krabici. „Ukaž, já to vezmu – ty bys to neměla nosit. Měli jste si objednat stěhováky."

„Stojí moc peněz, mami." Na to, aby něco přikrášlovala, byla Abi příliš unavená. „Radši to všechno uděláme sami. A tohle unesu, žádný problém."

Mámina hruď se nadmula způsobem, který Abi až příliš dobře poznávala. Další slova byla na cestě. Spousty, spousty slov. Prsty svírala zlatý medailonek na krku, jako by mohl za všechna Abiina trápení. Potom zavrtěla hlavou. „No, aspoň mi dovol, abych ti trochu pomohla."

„Ne, mami. My to zvládáme." Abi už byla skoro u schodů, když zakopla o obrovskou hromadu novin, které tam trpělivě čekaly na tátu, až si vzpomene, že je má odnést do tříděného odpadu. Byla nebezpečně blízko matčině oprašované řádce figurek na skříňce a jako ve zpomaleném filmu sledovala, jak krabice letí dopředu a posílá skleněného draka k osudovému střetu s podlahou předsíně.

Střepy byly všude.

„Do háje. Promiň, mami."

Abi viděla, jak si máma tiskne ruce k očím a chvíli se s tím pere. Potom v ní zvítězila pravá Britka. „To nic."

Její sevřené rty Abi říkaly, že opak je pravdou. Věděla, že máma tyhle figurky sbírá desítky let. „Nebylo to něco z..."

„... něco z mitfordské sbírky?" Matčin hlas byl neobvykle vysoký. „Ano. Bylo."

„Panebože, moc se omlouvám."

„Nic se neděje." Napětí v matčině obličeji vyvolávalo v Abi obavy, že by jí mohl popraskat.

„Můžeme ho nahradit?"

Byl to jen skleněný dráček. Nemohl stát až *tak moc*.

„Ne." Máma vrtěla hlavou.

„Vážně ne?" Abi se zamračila. „Ale..."

Matka zvedla ruku. „Měl cenu pět set liber, Abigail. Byl to dárek od tvé babičky."

Ach ouvej. První den, první hodina, a už jí říká Abigail.

Matka měla ovšem pravdu. Skutečně si teď nemohli dovolit pořídit jí nový. Ne hned. Abi ucítila nový nával pocitů hanby. Rodičům bylo přes sedmdesát. Už by je neměla vystavovat takovým zmatkům. Položila mámě ruku na rameno a překvapilo ji, když jí na ní přistál polibek.

„Skutečně na tom nezáleží." Matčina ústa se chvěla.

Abi jí četla v očích bolest a strach. Bolest, kterou před ní odhodlaně skrývala od prvních návštěv v nemocnici.

„Ach mami. Moc mě to mrzí."

„Nelam si s tím hlavu." Máma se ještě naposledy podívala na rozbité sklo na podlaze. Abi se zdálo, že přímo vidí, jak jí tuhne horní ret. „Donesu lopatku a smetáček."

Matka důstojně odkráčela do kuchyně, kde si nejspíš dopřeje bezhlesný výkřik a jeden až pět bonbonů Werther's Original. Abi zůstala stát, poslouchala tikot hodin po dědovi a zírala na střepy ležící na starém modrém koberci, který tady byl, co si pamatuje. Když dřív uvažovala o tom, co podnikne se svou druhou šancí, stěhování zpátky k rodičům na jednom z prvních míst jejího seznamu rozhodně nefigurovalo. Chtěla se konečně vrátit na školu a dokončit studium psychologie, kterého nechala, když se narodil Seb. Nebo se přihlásit na Běh pro život a doběhnout až do cíle. Nebo zažít týden... den...

hodinu, kdy vůbec nebude myslet na rakovinu. Kdy se bude cítit v bezpečí.

Rozhodně ne tohle. Rozhodně si nepředstavovala, že se bude stěhovat zpátky do domu, ze kterého odešla před devatenácti lety s pytli na odpadky, ze kterých jí padalo oblečení, a s kapelou Jamiroquai vyřvávající z reproduktorů v jejím autě. Rozhodně ne zpátky do domu, který byl tak daleko od Sebovy školy, že mu cesta do ní zabere dobře přes hodinu. Tohle nebyl nový začátek. Tohle byly dveře přibouchnuté před nosem.

Máma byla zpátky s lopatkou v ruce.

„Ukaž, mami, já to udělám." Před nevyhnutelnou hádkou je naštěstí zachránil zvonek u dveří. Abi je otevřela a spatřila v nich Johna vrávorajícího za velkou bílou matrací.

„Proč to sem nosíte?" zamračila se máma. „Mohli jste to prodat se vším ostatním." Abi ucítila, jak jí nálada klesá ještě o kousek hloub. Po jejich domě se jí bude stýskat. Nedokázala snést představu cizích obličejů v jejich zahradě, cizích bot v jejich předsíni, cizího písma na velké černé tabuli na zadní stěně sluncem zalité kuchyně.

Matka si odfrkla. „Postele tady přece máme, to víte." V jejím nesouhlasném výrazu Abi viděla celoživotní zvyk improvizovat a nic nevyhazovat. Ohlédla se po Johnovi, který zápasil s tím, aby matraci dostal dovnitř, a znovu jí vrtalo hlavou, kde u všechvšudy vězí Seb a proč není tady, aby jim pomohl. Co si vyslechl Johnovo oznámení, zacpal si uši sluchátky a uchýlil se k jednoslabičným sdělením – jedinými známkami toho, že s nimi ještě pořád bydlí, byly jeho špinavé kopačky u zadních dveří a skutečnost, že v domě nikdy nebylo žádné pečivo.

„To je ortopedická matrace, mami." Abi se znovu sehnula pro krabici. „V noci ještě potřebuju větší oporu." Vybavil se jí tmavý chuchvalec matrace nahoře v podkroví – té, kterou jí matka dala na postel, aby Abi v letech dospívání odradila od případného nemravného chování. Nepřicházelo v úvahu, že by na té věci ještě někdy spala.

Matka škrobeně pokrčila rameny. „Potom tedy nevím, kam chcete dát tu, co už nahoře je."

„My něco vymyslíme, mami." Abi se vydala ke schodišti.

„Kolik je to schodů?" John zatáhl matraci dovnitř a zavřel dveře. Obličej měl jasně červený a Abi si všimla, že mu bleděmodrou košili smáčí pot. Pro muže, který je zvyklý chodit ve sněhové vánici v šortkách, bude teplota v tomhle domě problém.

„Už jen jedno poschodí. Jestli chceš, můžu tohle položit a trochu ti s tím píchnout."

„Ne." V manželově hlase zněla mohutná dávka pocitů viny. Pohladila ho po tváři, což ho jen přimělo k tomu, aby ji otočil na druhou stranu.

Abi přemohl soucit. Ano, tajil to před ní. Ano, byla by radši, kdyby jí včas řekl, že přečerpávají nejdřív osobní a potom i firemní účet. Měl se jí svěřit, říct jí, že přišel o několik klíčových smluv kvůli Rachel, která k němu kdysi přišla rovnou po škole, John ji všechno naučil a ona se mu odměnila tím, že si založila konkurenční firmu a ukradla mu tolik klientů, kolik zvládla.

Jenže ji samotnou zaměstnávalo něco jiného a on se jen snažil ji chránit. A Abi to chápala, navzdory matčině brblání na Johna a jeho okázalý životní styl – nikdy mu vlastně neodpustila, že si koupil audi. Abi to doopravdy chápala. Utrácel tolik peněz jen proto, že si tak moc přál, aby přežila. Spoustu peněz vydal za věci pro ni. Ájurvédské masáže, které jí doporučila šedesátiletá Alison, jež při chemoterapii sedávala na vedlejší židli. Organické potraviny nejvyšší kvality. Výlety pro ni a Lesley do lázní, aby se jí zvedla nálada, a po skončení léčby cesty do míst zaručujících dostatek slunce a spousty prostoru, kde nikdo nebude civět na ženu s utrápenýma očima, sedící pod palmami zabalená v sarongu.

Když jí to všechno po tom večírku vyprávěl, plakal. Pořád dokola se omlouval, držel ji za ruku a vysvětloval, že mu na životě bez ní nezáleželo – že podstupoval jedno riziko za druhým, jen aby jí pomohl cítit se líp a být pozitivní. Že potom, co přišel o svého nejlepšího přítele, byl rozhodnutý udělat cokoli, jen aby jí pomohl zůstat naživu.

Tehdy ho políbila, pohladila ho po hlavě a poslouchala. Navzdory tomu, jak byl John rozrušený, Abi byla klidná. Jeho podnik měl potíže. Byli těžce zadlužení. John bude muset věnovat všechen čas práci, aby se to otočilo, a nebudou to mít snadné. Podstatné ovšem bylo, že skutečně přežila. Věděla, že udělá cokoliv, aby mu pomohla. Nabídla dům k prodeji, co mohla, rozprodala přes eBay, a dokonce se pokusila zbavit i volva, než jí došlo, že by někomu musela ještě zaplatit, aby si ho odvezl. Po všem, co pro ni John udělal, bylo tohle to nejmenší, co mohla udělat ona.

Bydlení u rodičů jim život zrovna neusnadní, byla na to ale připravená. John jí řekl, že pokud sníží výdaje na minimum, dokáže nepříznivý

vývoj celkem rychle zvrátit, a návrat do domu jejího dětství se přirozeně nabízel. Seb jim moc nepomáhal – jeho tělo si vybralo právě tohle období k prudkému růstu, takže naléhavě potřeboval oblečení, které si nemohli dovolit. Teď zrovna hrál fotbal v kopačkách, jimž chybělo jediné nakopnutí, aby se rozpadly, a Abi se minulý týden div nepropadla hanbou, když se mu při zvlášť nebezpečném faulu roztrhly šortky až po zadek. Pár adolescentních holek si ten pohled sice celkem užívalo, Abi ale myslela, že se propadne do země, když se ostatní rodiče vyčítavě ohlíželi po mámě, která nechá kapitána nejlepšího týmu školy běhat po hřišti ve starých hadrech. Vážně uvažovala o tom, že pro něj příslušný úbor v obrovské prodejně Sports Direct v Cowley ukradne, až se dospívající personál bude bavit chatování na telefonech, a neudělala to jen proto, že záznam v trestním rejstříku byl další položkou, která nebyla na prvních místech jejího postrakovinového seznamu.

„Pojďme." Začala stoupat do schodů, všímala si, že na stěnách visí pořád tytéž obrázky a na zábradlí je pořád rýha po Robově neúspěšném pokusu sjet v šesti a půl letech po schodech na skateboardu. Koberec pořád nesl stopy sieny pálené ze sedmdesátých let a vrzání posledního schodu neklamně vyzradí Sebovy noční výpravy docela stejně, jako kdysi dávno prozradilo Abiina dobrodružství s první láskou, se Stevem. Současně to bylo všechno tak důvěrně známé, až ji to skoro uklidňovalo, podobně jako když člověk po dlouhém dni vklouzne do měkkého pyžama. A přece mezitím uteklo tolik času. Měla už něčeho dosáhnout. Zanechat ve světě svou stopu.

Přiměla své unavené nohy vystoupat po druhé části schodiště a setkala se přitom s fotkou ze dne, kdy šla poprvé do školy. Zastavila se a zůstala na svou mladší verzi koukat. Na ty podle rendlíku zastřižené světlounké vlasy. Baculaté tváře. Dychtivě rozzářené oči.

Zavrtěla hlavou a šla dál.

Teď byl čas hledět dopředu.

Sehnula hlavu a vešla do podkrovního pokojíku, který tak důvěrně znala. Tahle místnost zažila její sny o tom, že se stane psycholožkou a že se bude konečně líbat s Gideonem ze školního dramatického kroužku. Lakovala si tady nehty, zkoušela a zavrhovala účesy. Pamatovala si ještě, jak seděla u toaletního stolku a páchala na sobě pošetilé škody se svou první sadou stínů z Bootsovy drogerie. Šarlatové rty. Neonově modrá víčka. Svět jí tehdy připadal nekonečný – plný kluků, písniček,